

Prædiken til søndag seksagesima 2023

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 392 Himlene, Herre, fortælle din ære

192 Hil dig, Frelser og Forsoner

M&M salme til Seksagesima

-

154 En bondemand går ud at så

477 Som korn fra mange marker

78 Blomstre som en rosengård

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Jesus gav sig igen til at undervise nede ved søen. Og en meget stor skare flokkedes om ham, så han måtte gå om bord og sætte sig i en båd ude på søen, mens hele skaren stod på bredden inde på land. Og han lærte dem meget i lignelser, og i sin undervisning sagde han til dem: »Hør her! En sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; og da solen kom højt på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod. Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det, så det ikke gav udbytte. Men noget faldt i god jord og gav udbytte; det voksede op og groede, og noget bar tredive og noget tres og noget hundrede fold.« Og han sagde: »Den, der har ører at høre med, skal høre!« Da han var blevet alene med sine ledsagere og de tolv, spurgte de ham om lignelserne. Og han svarede dem: »Til jer er Guds riges hemmelighed givet, men til dem udenfor kommer alt i lignelser, for at de skal se og se, men intet forstå, de skal høre og høre, men intet fatte, for at de ikke skal vende om og få tilgivelse. Og han sagde til dem: »Forstår I ikke denne lignelse? Hvordan skal I så kunne forstå de andre lignelser? Sædemanden sår ordet. Med dem

på vejen, hvor ordet sås, er det sådan, at når de har hørt det, kommer Satan straks og tager det ord bort, der er sået i dem. De, der bliver sået på klippegrund, er dem, der straks tager imod ordet med glæde, når de har hørt det; men de har ikke rod i sig, de holder kun ud en tid, så når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder de straks fra. Andre er dem, der bliver sået mellem tidslerne; det er dem, som har hørt ordet, men denne verdens bekymringer og rigdommens blændværk og lyst til alt muligt andet kommer til og kvæler ordet, så det ikke bærer frugt. Men de, der bliver sået i den gode jord, det er dem, der hører ordet og tager imod det og bærer frugt, tredive og tres og hundrede fold.«
Markusevangeliet 4,1-20

Kan man gøde sig selv, gøre sig klar til at modtage Guds ord? Kan man fjerne de sten, der gør, at det vi hører, ikke bliver modtaget ordentligt? Kan man fjerne ukrudt i sit sind, som ellers vil kvæle ordet? Hvis vi kan, så skal vi prøve. Prøve at forberede os på at være modtagelige.

Det er derfor der er en adventstid før julen og en fastetid før påsken. Vi skal prøve at gøre os selv modtagelige for det, som Gud gerne vil os.

Seksagesima søndag, som er i dag, er en del af den lille faste. Vi er begyndt at forberede os på påsken, som kommer snart. Hvordan forbereder man sig på at kunne høre, at det der sker i påsken, også har betydning for os i dag? Vi har ører, men hører vi? Lader vi ordet slå rod hos os?

Vi skal høre med hjertet. Og så skal ånd og hånd gå samme vej. Ordet er kun blevet hørt, hvis det medfører gerning. Hvis det betyder noget for de valg vi tager i livet og den måde vi handler i verden. Medfører det ikke et kristent liv, så er det uden rod.

Men selv om vi ikke synes, vi ændrer os lige nu af at have hørt om Jesu gerning for os på korset, så skal vi ikke stoppe med at lytte. For nogle

gange tager det tid, før et frø får betingelser så gode, at det kan slå rod, blomstre og sætte og sprede frø.

Vi skal høre ordene igen og igen, indtil de bliver vante... indtil de er vores ord.

I Chile er verdens tørreste ørken. Den hedder Atacama ørkenen. I 2015 faldt der i Atacama ørkenen 24 millimeter vand i marts. Det lyder måske ikke af så meget, men for området svarer det til 14 års regnfald på en enkelt dag. – Og så blomstrede ørkenen!

Frø, der havde ligget uvirksomme og næsten som døde i ørkenen, forvandlede sig til et tæppe af lyserøde blomster.

Havde der ikke ligget frø i jorden, så ville vækst og blomstring ikke kunne ske, men der lå frø i jorden og ventede på det rigtige tidspunkt. Og pludseligt kom det rigtige tidspunkt.

Pludselig kunne frøene vokse og sætte blomster og frø – og sprede frø og give nektar til insekter og være med til at skabe skønhed og livsbetingelser for sjældne dyrearter.

Pludselig fik frøet i jorden en funktion og kunne give udbytte, tres og hundrede fold.

Frøet, som ikke havde rørt på sig i 7 år, kom pludselig til live.

Når der ca. hvert 7. år falder regn i Atacama ørkenen, så er det på grund af fænomenet, som vi kender som El Nino – det er spansk, og det betyder ”Drengen”.

El Nino betyder at overfladevandet i Stillehavet opvarmes, og så sker der ting og sager på land, blandt andet, at det pludseligt regner i Atacama ørkenen.

Drengen, som fænomenet er opkaldt efter, er Jesusbarnet. I mødet med Jesusbarnet blomstrer ørkenen i Chile. Der kommer Paradis af ørken.

Vi skal blive ved med at høre ordet, trofast gå i kirke. Trofast fortælle vores børn og børnebørn om Kristus, trofast holde fast i vores helligdage, og lade kirkens årshjul være et omdrejningspunkt for vores vaner.

Og pludseligt, kan det være vi møder ”Drengen” El Nino, der vander os... Pludselig efter at have båret rundt på Guds Ord som før i en ørken, kan der ske vækst inde i os, eller inde i vores børn og børnebørn. Det er ikke forgæves at blive ved.

Landmanden i lignelsen er et billede på Gud. Han øser ødselt ud af Ordene til os. Han bliver ved og ved, og der er frø eller ord nok. De slipper ikke op. Han overvejer derfor ikke om det kan betale sig at ramme os... om vi er modtagelige nok til at væksten kan ske. Gud bliver ved med at øse gavmildt over os i håb om at noget vil slå rod. Gud bliver ved med at vise os vejen vi bør tage, han sætter os på sporet igen og igen...

Så grib ordet! Også selv om det ikke umiddelbart taler til dig. Måske er det for mystisk at forberede sig på en påske, hvor vores Gud skal dø på et kors for at frelse os. Men hør om det alligevel og fortæl om det alligevel. Vi ved ikke hvornår drengbarnet kommer og skaber de betingelser inde i os, der giver vækst og pludseligt får alt det vi har hørt til at blomstre og skabe Paradis af ørken.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed
Amen